

Lars Oskan-Henriksens tale ved Copenhagen Pride Week

Taler

Lars Oskan-Henriksen
Forperson og festivalleder for
Copenhagen Pride og
LGBTQ+-aktivist.

Dato

13. august 2022

Sted

Rådhuspladsen, København

Vi står på et afgørende sted i vores historie.

I 2021 var vi samlet for at fejre World Pride i København og verdens øjne hvilede på os som arrangører af verdens største mangfoldigheds- og inklusionsfestival og vi gjorde det i København, fordi Danmark har ry for at være blandt verdens mest åbne demokratier, hvor minoritetsrettigheder beskyttes og hvor enhver borger tillægges værdi. Vi fortalte om, hvordan LGBTI+ rettigheder ikke i Danmark var en værdipolitisk slagmark, men nød bred opbakning fra flertallet af Folketingets partier og fra befolkningen generelt.

Men ligeså ofte, som jeg har holdt taler om de betydelige fremskridt, LGBTI+ personer har formået at skabe gennem kamp og demonstrationer og trods, ligeså ofte har jeg advaret om konsekvensen af at tro, at erhvervede rettigheder var mejslet i sten og at det, som vi har opnået, ikke kan tages fra os igen. Jeg har brugt billedet, at vi gennem mange år har bakset en stor klippeblok op ad en stejl bjergside og at den nu ligger og vipper tæt på bjergets tinde, men at den er ustabil funderet. Kun vores eget konstante pres gør, at den ligger nogenlunde stabilt, men at i samme øjeblik, vi mister fokus, slipper grebet eller tror, at den bliver liggende af sig selv, fordi den har fundet sit balancepunkt, risikerer vi, at den enten af sig selv, eller fordi nogen vipper til den, styrter ned over os og knuser os. Det konstante pres – den vedholdende insisteren på vores medmenneskelighed og værdi er vores eneste garanti for at vi ikke igen må bøje os under diskrimination, ulighed og forfølgelse.

I de sidste 10 år eller mere har vi set denne udvikling i lande omkring os: Polen, Ungarn, Rusland, Tyrkiet, Italien – og længere borte: Brasilien, USA og en

mængde lande i Afrika. Vi har demonstreret i sympati med undertrykte LGBTI+ personer, vist vores modstand uden for ambassader og konsulater og vi har taget ud og har deltaget i pridedemonstrationer i solidaritet med dem, som levede under en helt anderledes undertrykkelse og i en helt anden politisk og social virkelighed end den som er vores.

Og år for år er rejsemålene blevet flere – behovet større – undertrykkelsen er taget til. Vi har kunnet følge, hvordan undertrykkerne af os og vore liv har fået vind i sejlene. Hvordan de er blevet finansielt støttet af regeringer, religiøse grupper og højrefløjsaktivister, som har ønsket at udpege os som årsagerne til alskens sociale problemer og at bruge os som redskaber i skræmmekampagner, som skulle fjerne fokus fra de egentlige problemer.

Lovgivning er blevet strammet, beskyttelseslove afskaffet, religiøse rettigheder har fået forrang for menneskers ret til at leve frit og i overensstemmelse med egne ønsker og vore familier er direkte blevet forbudt i en række forfatninger. Vore forfølgere er blevet ansporet af politikeres og religiøse lederes fordomsfulde og løgnagtige retorik og dehumanisering af os er indført som et politisk våben.

Når man i Polen udpeger LGBTI+ Ideologifri zoner, så er det et udtryk for dehumanisering. For man kan jo godt være et ordentligt menneske og være imod en LGBTI+ ideologi og samtidig holde af sin lesbiske søster, Når LGBTI+ organisationer i Rusland som deltager i internationalt samarbejde stemples som fremmede aktører og forbydes, så er det et udtryk for dehumanisering, for man kan jo godt gå ind for at beskytte fædrelandet mod fremmed indblanding og samtidig handle hos sin grønthandler, som er bøsse. Når Ungarn i en grov og misvisende sammenligning mellem homoseksualitet og pædofili forbyder udtryk for eller fremstilling af homoseksualitet overfor personer under 18 år og indfører en beskyttelseszone på 200 meter til kirker, skoler og børneinstitutioner, er det udtryk for dehumanisering, for man kan jo godt ønske at beskytte børn mod overgreb samtidig med at man er venlig overfor sin transkønnede nabo.

Det er fuldkommen samme strategi, som det nazistiske forbryderregime anvendte i Tyskland i 1930'erne, når man talte modstand mod den internationale jødedom og advarede om den jødiske verdenskonspiration. Man kunne jo nok erklære sig enig i at yde modstand mod en international jødisk

sammensværgelse og støtte en generel begrænsning af jødiske borgeres mulighed for at yde indflydelse på landets førelse samtidig med at man hilste på sin kollega på arbejdspladsen.

Indtil den kollega pludselig ikke længere sad ved sit skrivebord. Indtil nabolejligheden en dag stod tom uden at der lå en adresse til videresendelse af post. Indtil grønthandleren på hjørnet pludselig var lukket og overtaget af en ikkejøde. Indtil ens skolekammerat pludselig en dag ikke mødte op når klokken ringede ind til første time.

Den udvikling skete heller ikke fra den ene dag til den anden, men langsomt og sikkert fjernedes jødiske borgeres rettigheder – indtil en dag borgerne var fjernet og det var for sent at råbe op eller tage dem i forsvar.

Derfor er det, at jeg siger, at vi i dag står på et afgørende sted i vores historie.

Ikke fordi vi ikke har råbt op og sagt fra, for det har vi – og det bliver vi ved med. Men fordi den sikkerhed vi levede under og som tillod os at gøre det, ikke længere eksisterer på samme måde som tidligere.

Pludselig er vores liv som LGBTQIA+ personer også blevet genstand for en politisk kamp i Danmark. Der er partier og politikere, som forsøger at gøre det legitimt at diskutere vores blotte eksistens og at stille det til politisk debat, om vi skal opfattes som ligestillede borgere i Danmark.

Og de er lykkedes med at få en gruppe godtroende LGBT+ personer til at lægge navn til deres ekskluderende, diskriminerende politik, så det legitimeres at ville begrænse LGBT+ personers frihedsrettigheder, for der er jo folk i deres ”egne rækker” som synes, det er gået for vidt.

Lad mig lige minde om, at Danmark, som et af de relativt mest ligestillede lande i verden på LGBTI+ spørgsmål, på ILGA Europas regnbue map 2022 scorer 74% ud af 100 mulige, som betyder fuld ligestilling. Så hvad er det, der er gået for vidt? At vi har opnået at nyde ¾ af de rettigheder, som andre borgere har? Hvad anses så for tilstrækkeligt? Er 50% tåleligt for majoriteten? Mit svar er entydigt. Mindre end 100% er ikke acceptabelt i 2022 og når de er nået, skal vi

fortsat skubbe til grænserne for at sikre, at mennesker kan være mest muligt frie til at vælge i deres liv.

Grupper som Dansk Regnbueråd er ikke en legitim LGBTI+ organisation, for hvis man slår sig op på at være modstandere af transpersoners rettigheder, så er man ganske simpelthen ikke en LGBTI+ organisation.

Det er nu, vores sammenhold skal stå sin prøve – ikke blot sammenholdet blandt de forskellige LGBTQIA+ organisationer, men frem for alt sammenholdet i den mangfoldige, alsidige, farverige familie, som danner LGBTQIA+ miljøet. Man kan ikke være mod rettigheder til en gruppe i vores miljø og veje det op med at være venlig overfor andre. Sådan fungerer det ikke. Vi er et solidarisk fællesskab, hvor et angreb på én gruppe er et angreb på os alle. Derfor skal der også lyde en klar og utvetydig støtte og opbakning til alle transpersoner i dag. Copenhagen Pride står sammen med transmiljøet – det har vi gjort, det gør vi nu og det fortsætter vi med. Copenhagen Pride vakler ikke i sin støtte til transpersoner. Vi er en organisation for alle LGBTIQIA+ personer og enhver, som er parat til at respektere andres behov og rettigheder skal vide, at vi også kæmper for dig.

Vi står overfor et snarligt valg – og det ser ud til, at vi, som LGBTQIA+ personer vil blive gjort til et valgtema. I hvert fald er der partier, som har kastet sig ud i det, de kalder en anti-woke kampagne, som på påfaldende vis lanceredes i kølvandet på introduktionen af den transrettighedsundertrykkende organisation, Dansk Regnbueråd. Nogle tror muligvis at sammenfaldet var tilfældigt – I Copenhagen Pride tror vi det på ingen måde.

For det første ser vi en koordineret kampagne fra politiske partier og transundertrykkende grupper, som spiller efter en drejebog, som vi genkender fra tilsvarende udenlandske kampagner i for eksempel Storbritannien og USA kendt som den såkaldte Anti-Gender movement og som undersøgelser foretaget af Europaparlamentets Forum for seksuelle og reproduktive rettigheder påviser overvejende er finansieret af Russiske donorer og amerikanske og europæiske grupper på den religiøse højrefløj – i de sidste 10 år er der anvendt flere end US\$ 720 mio eller omkring 5 mia kroner på at påvirke folkestemningen i Europa i retning af modstand mod kønsligestilling, abortrettigheder og LGBTI+ ligestilling. Vi må altså ikke falde for historien om at her er tale om en mindre gruppe af utilfredse LGBT+ personer, som ønsker bevægelsen i en anden

retning. Der er tale om en målrettet, koordineret og velfinansieret indsats, som har som mål at undergrave vores demokratiske frihedsrettigheder.

For det andet er ved afgørende at være opmærksom på den dehumanisering, jeg gjorde opmærksom på tidligere. Ingen går ud og erklærer sig åbent imod LGBTI+ personer, men man dækker sig ind ved at erklære sig imod en selvopfundne ”Woke-ideologi”, som betyder, at det er legitimt at erklære sig enig i at ”udviklingen er gået for vidt”, mens man samtidig erklærer sin kærlighed til sine LGBTI+ venner, eller går i prideparader for at vise sit frisind.

Jeg bliver nødt til at sige: Begge dele kan ikke sameksistere.

Det er ikke muligt på en og samme tid at kalde os en ideologi, når vi kæmper for vore egne liv og vores ret til at eksistere og stille sig i opposition til samme ideologi og dermed bekæmpe os og vores eksistens. Det er det, jeg mener, når jeg siger, at vi står på et afgørende sted i vores historie.

I blot de seneste par måneder har vi set skudattentater mod Oslo Pride, dødstrusler mod Sønderborg Pride og Copenhagen Pride har fået sine ruder i kontoret slået ind. Og så har jeg slet ikke vendt blikket mod lande, hvor fronterne er trukket endnu stærkere op end i Danmark og i Norge. Vi står overfor en hidtil – i vore lande – ukendt modstand.

Derfor er det nu, at valget skal tages. Er du med os, eller imod os. Er din respekt for vore rettigheder størst – eller vejer din homo-, bi- eller transfobi tungest?

Mener du det, når du taler om lige rettigheder og menneskers værdi og vil du stå fast på det, når nogen giver dig muligheden for under dække af legitimitet at diskutere om vi findes, om vi skal have rettigheder eller om vore behov er værd at tage alvorligt?

Kan du forstå, at det ikke er en legitim præmis, at majoritetsbefolkningen overhovedet stiller spørgsmålstejn ved transpersoners eksistens og identitet. Det er krænkende og dybt diskriminerende

Kan du forstå, at det er utrygt og undertrykkende at høre sin familie eller sine evner som forældre diskuteret af folk, som ikke har vores levede erfaring, men alligevel mener de ved bedst om, hvad vi bør have ret til? Det er krænkende og

dybt diskriminerende.

Kan du forstå, at det er bekymrende og stressskabende ikke at vide, om de rettigheder, man har i dag, er taget fra en med en afstemning og et pennestrøg efter et folketingsvalg? Der er krænkende og dybt diskriminerende.

Hvis du kan svare ja på disse spørgsmål og flere tilsvarende, så velkommen til Copenhagen Pride. Vi er glade for at kæmpe side om side med dig og vide, at ligesom vi står fast på din ret og din menneskelighed, er du også garant for vores.

Men tvivler du? Så overvej, hvad det er for en verden, du ønsker at du selv lever i om 25 år, og hvilken du ønsker dine børn og børnebørn vokser op i. Og hvis du stadig er i tvivl eller du siger – nej, det finder jeg ikke krænkende og jeg forstår ikke at det er diskriminerende, så lad venligst være med at lade som om du støtter os. Påstå ikke at du er på vores side, hvis du ikke lader handling følge på ord.

Vi har brug for den ægte medmenneskelighed, de virkelige allierede, den utvetydige støtte, de, som vil stå skulder ved skulder med os i den kamp som ligger forude.

Vi står her i dag – på et afgørende sted i historien. Du og du og du og jeg bliver nødt til at gøre vores stilling op. Vil vi tage kampen? Er vi hinandens støtter? Der er ikke længere rum til lunkenhed. Tiden er til klar stillingtagen.

Velkommen til Copenhagen Pride 2022. Når du er her og deltager, stoler vi på, at det er fordi, du vil os og vil stå sammen med os. Og hvis du er LGBTQIA+ person, og føler dig utryk eller alene, så vid, at det er du ikke. Hele Copenhagen Pride står bag dig og er parat til at støtte dig og yde dig tryghed og fællesskab. Hos os, er der plads til alle.

Et mundheld siger, at ”If you can dream it, you can do it”. Det tror vi på. Og vi har store drømme for et venligere, bedre, mere respektfuldt og frem for alt mere ligestillet samfund for alle uanset baggrund. Og fordi, vi kan formulere drømmen, ved vi også at den kan gøres til virkelighed.

Det inviterer vi til, når vi skyder Prideugen i gang: Drøm med os – og lad os

sammen skabe den verden vi drømmer om.

God pride til alle

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Regnbuebevægelsen, Åbningstale

Relateret

Lars Oskan-Henriksens paradedagstale
20. august 2022

Lars Oskan-Henriksens tale i ligestillingsministeriet
18. august 2022

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/lars-henriksens-tale-ved-copenhagen-pride-week-2022>